

KOMMENTARER: BARBRO HOLMBERG

”Litteraturens uppgift är att öppna perspektiv på världen, inte på litteraturen”

(*Ilpo Tiihonen i maj 2005 i anledning av att han tilldelades
”Den dansande björnen” – Rundradions lyrikpris.*)

Ett sätt att tillbringa den här märkliga våren – om det hade varit tillåtet – hade varit att följa Giovanni Boccaccios modell: tio unga människor i Florens; sju kvinnor och tre män, som fördriver den tid pesten år 1348 håller dem fångna (endast 10 dagar! = το δεκάμερον) med att berätta historier ur den florentinska folkloren för varandra. De berättar tio berättelser var, det blir 100 stycken.

Decamerone (på italienska) har också kallats ”Den mänskliga komedin”, i motsats till Dantes gudomliga. I berättelserna driver man med människors svagheter: sexuell lust, girighet och avund. Giovanni Boccaccio (f. 1313) växte upp i Florens och studerade i Neapel. Hans stora passion var Poesin och Kvinnan.

Boccaccio presenterar människan i sin helhet, med alla hennes fel och brister, men ser också hennes dygder och förtjänster. Främst bland dem ställer han generositeten och storsinnet.

Under Boccaccios välvilliga blick mäter sig människan med de makter som styr hennes värld: Lyckan, Kärleken och Anden.

Lyckan kan leka med oss hur det behagar henne,

men vi kan också besegra vårt öde om vi tar Dygden och Rättrådigheten till hjälp.

Men: Är det faktiskt så? Var blev ”verkligheten” som ter sig så totalt olika, beroende på var i världen och under vilka förutsättningar du växer upp? Var finns det perspektiv som Ilpo Tiihonen efterlyste?

Decamerone vilar på de regler som föreskrevs av det medeltida receptet för hur prosa skall skrivas, enligt retorikens lagar.

Personerna som berättar underhållande för oss är eleganta aristokrater, normalt utan bekymmer för morgondagen, men här försatta i en undantagssituation på grund av pesten som härjar i Florens. Och deras mål inför det

här dödliga hotet som kan drabba dem alla, är att glömma verkligheten och att få tiden att gå.

Genom berättandets magi.

Det är kanske mot den bakgrunden *Decamerone* ska läsas; som en flyktväg från den hotfulla verkligheten. Inför pesten står vi alla handfallna. Men i själva berättelserna sjuder det av liv.

Totalt andra perspektiv på verkligheten och de berättelser som slagit rot i den, finns i den här sommarens Favoriter ur världslitteraturen.

God läsning!

